

Mødet den 17. Oktober 1929.

(For lukkede Døre).

Fraværende: H. P. Christensen og J. Chr. Møller.

1. (J. Nr. 10¹²—1929). Valg af 1 Medlem til Sørensen.
Kaptajn O. Larsen, Skolegade Nr. 46, valgtes.
2. (J. Nr. 10¹³—1929). Valg af 2 Medlemmer til
Teknisk Skoles Bestyrelse.

H. P. Christensen og Rasmus Rasmussen valgtes.

3. (J. Nr. 474—1929). Indstilling fra Skoleudvalget
om Bevilling af Understøttelse til Timelærer C. M.
Olsen.

Skoleudvalget foreslaar at anbefale, at der ydes en Understøttelse paa $\frac{2}{3}$ af Timelærerlønnen, som vil beløbe sig til 1692 Kr. Med den nuværende Militærpension paa 569 Kr. vil Hr. Olsens Aarsindtægt altsaa blive 2261 Kr.

B o r g m e s t e r e n gjorde opmærksom paa, at Sagen skal afgøres af Amtsskoleraadet.

K. M o u s t e n mente, at naar Udvalget foreslog at yde ham en Pension paa $\frac{2}{3}$ af Lønnen, var det forsvarligt, idet baade Stat og Kommune gennem mange Aar havde sparet et betydeligt Beløb, fordi han ikke var blevet fast ansat. Udvalget henstillede derfor at anbefale Forslaget til Amtsskoleraadet.

Anbefaledes.

4. (J. Nr. 50—1929). Indstilling fra Lønudvalget angaaende Nedsættelse af Sygeplejeassistenternes Løn.

Følgende Indstilling forelaa:

»Lønudvalget indstiller, at Lønnen for Sygeplejeassistenterne i Lighed med Lønningerne for de under Lønregulativet ansatte Tjenestemænd fra 1. Oktober 1929 nedsættes med $\frac{1}{17}$ af 20 % af Lønningerne 2400—2800 Kr., medens der indtil videre ikke foretages nogen Ændring i Lønningerne for de øvrige udenfor Lønregulativet staaende Tjenestemænd.«

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 50—1929). Forespørgsel fra Kommunebogholderiet angaaende Regulering af forskellige kommunale Funktionærers Lønninger efter Nedgangen af Pristallet.

Fra Lønudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Da Lønforhandlingerne med Kommunens Arbejdere endnu ikke er afsluttet, indstiller Udvalget, at der indtil videre paa en enkelt Ændring nær, hvorom Indstilling sker i Dag, ikke foretages nogen Ændring i de af Kommunebogholderen omtalte Lønninger udenfor Lønregulativet.

H o l s t - K n u d s e n bemærkede, at Lønudvalgets Formand ikke var til Stede, ellers vilde Taleren have spurgt ham, om Byraadet snart kunde forvente det Forslag, som formentlig længe havde været under Udarbejdelse, angaaende Lønnen for de Arbejdere og Funktionærer, der ikke er under Lønregulativet.

C h r. N i e l s e n svarede, at der for Tiden forhandlede med Kommunens Arbejdsmænd, og naar disse Forhandlinger var færdige, vilde man fortsætte med de øvrige Funktionærer.

Indstillingen vedtoges.

6. (J. Nr. 476—1929). Meddelelse fra Bro-lægningsudvalget angaaende Domsafgørelse i den af Støbemester Christensens Hustru anlagte Erstatningssag.

Der forelaa Meddelelse om, at Kommunen var dømt til at udrede en Erstatning paa 1000 Kr., og i Henhold til Sagfører A. F. Jensens Erklæring henstiller Udvalget, at Sagen ikke appelleres.

A n d r. B i t s c h kunde ikke nægte, at Bro-lægningsudvalget var noget desorienteret ved denne Dom, idet man havde den bestemte Opfattelse, at her kunde Kommunen ikke være ansvarlig. Paa nordre Side af Trøjborgvej var anlagt Fortov med Fliser, og det var bestrøet med Grus; men paa søndre Side af Vejen var der en Strimmel Jord langs Kirkegaarden, der aldrig havde været anlagt som Fortov, og at et Menneske saa gaar over paa denne Side af Gaden og falder, burde Kommunen ikke være ansvarlig for. Alligevel var Dommen gaaet Kommunen imod, og naar Udvalget henstillede ikke at appellere, skyldtes det Erklæringen fra Sagfører A. F. Jensen. Paa den anden Side var det et Principspørgsmaal, som det var rart at faa afgjort ved højeste Instans, for hvis Kommunen var erstatningspligtig i dette Tilfælde, var der ingen Grænser for Ansaret. Saavidt Taleren havde forstaaet, var der mange i Byraadet, som ønskede Sagen ført videre, og hvis der var overvejende Stemning derfor, kunde Udvalget sikkert slutte sig dertil.

L e o n h a r d H a n s e n erkendte selvfølgelig fuldtud, at en Sagfører har Forstand paa noget saadant, og A. F. Jensen var sikkert en udmærket Sagfører, som var godt inde i Loven; men alligevel foreslog den socialdemokratiske Gruppe, at Sagen skal prøves ved højere Ret.

H o l s t - K n u d s e n mente ikke, at Sagførere var mere begavede end andre Mennesker, men de havde maaske paa et enkelt Omraade erhvervet sig nogen Sagkundskab. Taleren havde den Opfattelse, at man var kommen saa langt ud med Erstatningsreglerne, at det grænsede til det skandaløse, og selv om Folk bar sig nok saa dumt ad og derved kom til Skade, kunde de kræve Erstatning. Rent bortset fra den juridiske Side fandt Taleren denne Dom forkert og vilde i hvert Fald tilraade, at man sender Sagen til en Højesteretssagfører til Erklæring. Om ikke andet kunde det maaske vise, hvor urimelige Erstatningsreglerne er.

A. E. B a a s t r u p spurgte, hvor meget det vilde koste at føre Sagen for Højesteret; det vilde maaske blive mere end Erstatningen.

H o l s t - K n u d s e n svarede, at man skulde ikke undlade at føre Sagen videre for at spare Penge; det var et Principspørgsmaal, der burde afgøres, for det kunde aldrig betale sig at føre en Sag om 1000 Kr. for Højesteret.

A n d r. B i t s c h var glad ved Byraadets Stilling til Sagen, som Udvalget kunde tiltræde. Der var selvfølgelig den Mulighed, at Kommunen kunde blive idømt en større Erstatning, men man fik Princippet fuldt afgjort. I hvert Fald burde man foreløbig spørge en Højesteretssagfører.

B o r g m e s t e r e n foreslog, at Brolægningsudvalget arbejder videre med Sagen i Henhold til de faldne Udtalelser.

Borgmesterens Forslag vedtoges.

7. (J. Nr. 432—1929). Andragende fra Enke Ane Arentsen om Udbetaling af et baandlagt Erstatningsbeløb. (Side 131).

K. M o u s t e n erklærede, at Udvalgets Flertal fastholdt sin Indstilling om, at Enken faar Lov til at laane Svigersønnen de 2000 Kr., imod at der stilles en efter Udvalgets Skøn passende Sikkerhed.

A. E. B a a s t r u p forstod ikke, hvad denne Sikkerhed skulde bestaa i. Det var et forkert Princip at overlade en baandlagt Kapital til en anden, og Taleren kunde ikke stemme derfor.

K. M o u s t e n oplyste, at Svigersønnen tilbød at stille sine Ejendele i Pant; de var vurderet til 6000 Kr., men om de var saa meget værd, vidste man jo ikke.

A. E. B a a s t r u p svarede, at hvis Forretningen gik i Stykker, betød en saadan Pantsætning intet.

B o r g m e s t e r e n mente, at hvis han var en reel Mand, betalte han Pengene tilbage. Man burde prøve, for naar Enken brugte 100 Kr. om Maaneden til at leve for, blev Pengene snart brugt alligevel.

J. P e r r e g a a r d oplyste, at Enken boede hos Svigersønnen; han tjente 4000 Kr. aarlig ved at rejse, men vilde hellere selv starte Forretning, og han var vist en dygtig og energisk Mand.

A. E. B a a s t r u p havde ikke noget imod, at han laver Forretning, blot ikke med en andens baandlagte Kapital. Det var ogsaa en uheldig Tid at starte Forretning, for han kunde ikke faa Penge ind for sit Arbejde.

J. P e r r e g a a r d svarede, at det drejede sig om Isolationsforretning, og i den Branche var der saa meget Arbejde som aldrig før. Det var i hvert Fald bedre end at købe en daarlig Forretning og give Pengene til en Kommissionær.

Andragendet anbefaledes med 12 Stemmer
mod 5.

8. (J. Nr. 12²⁰—1929). Indstilling angaaende Tildeling af Aldersrente.

Indstillingen vedtoges.
